

Fundația "Henry Mălineanu"

Într-o atmosferă plină de eleganță și rafinament, în incinta Aulei Palatului Cantacuzino, Fundația Henry Mălineanu a avut lansarea oficială, în cadrul căreia a susținut un recital tânărul pianist Dimitri Malignan, nepot al compozitorului, stabilit în Franța.

Seara a fost onorată de prezența membrilor fondatori, în frunte cu fiii compozitorului, Mălin și Codruț, dar și de prieteni statornici ai muzicii și nu în ultimul rând, ai lui Henry Mălineanu, care nu au ratat

D. Malignan (pian)

ocazia de a împătași modul în care celebrul compozitor le-a rămas în memorie.

Amintim câteva dintre numele sonore prezente la acest eveniment: Excelența Sa Ambasador Tamar Samash, ambasadoarea Israelului, Stela Popescu, Corina Chiriac, Horia Moculescu, Alexandru Arșinel, George Natsis, Maia Morgenstern, Paul Surugiu-Fuego, Octavian Ursulescu, Jolt Kerestely, Oana Georgescu, Rodica Elena Lupu, Marin Voican-Ghiroiu, Daniel Gheorghe, directorul Festivalului „Dan Spătaru”.

Fundația Henry Mălineanu continuă valorile în care s-a format, a creat și a crezut Henry Mălineanu și își propune să sprijine muzica cultă și să încurajeze setea de frumos, intervenind în toate domeniile artei, cu precădere în cel muzical, prin premii, burse, evenimente și publicații, pentru a păstra vie memoria generozității, eleganței, umorului și profesionalismului acestui reper al culturii românești, demn model pentru generațiile viitoare.

Talentul autentic, iubirea dezinteresată pentru muzică și artă în general, noblețea spiritului și modestia, subscrise unui ideal umanist l-au definit pe omul și compozitorul Henry Mălineanu.

Născut în București în 1920 studiază în paralel cu liceul la Conservatorul Regal de Muzică sub îndrumarea marilor profesori Cecilia Nitzulescu-Lupu (vioară), Ion Nonna-Otescu (armonie), Mihail Andricu (muzică de cameră) și înființează la numai 16 ani propria formație de jazz, numită întâi „Tango”, apoi „Metropol”.

Un prim contact cu lumea scenei, în trupa Teatrului „Nou” din Calea Văcărești, îi permite deja colaborarea cu mari nume ale vremii precum

compozitorul Max Halm, regizorul Iacob Sternberg, actorii Sidi Tal, Stroe și Vasilache.

Repede remarcat de marele compozitor, dirijor și om de teatru Ion Vasilescu, obține, la 18 ani postul de pianist în orchestra teatrului Alhambra și se produce pentru prima oară în revista „De la munte la mare”, pe scena grădinii „Colos”. Anul 1938 îi aduce și prima înregistrare a unor melodii proprii pe discuri Columbia și Electrecord, precum și admiterea ca membru al Societății Compozitorilor Români în urma primelor succese muzicale: cântecul „Întoarce-te curând”, scris pentru Lya Crăciunescu, e reluat de Jean Moscopol, ca și de tânărul Gică Petrescu. Același fidel interpret lansează „Ce bine ne-nțelegem noi doi!”

În aceeași perioadă îl cunoaște pe Eugen Mirea, textier și autor de librete deja afirmat, cu care va colabora, într-o strânsă prietenie, aproape 40 de ani.

Obligat să părăsească oficial lumina rampei din cauza legilor legionare, va continua să compună și să scrie sub ocrotirea (și pseudonimul) unor mari personalități artistice și literare precum Ion Vasilescu și Tudor Mușatescu multe cântece de neuitat (de exemplu „Astă seară mă fac „praf”, reluat mult mai târziu de Ștefan Bănică...) în revistele teatrelor Alhambra și Gioconda.

Este „fondator” împreună cu Jack Fulga, Puiu Maximilian și Maria Tănase al Teatrului de Estradă, (ulterior Teatrul de Revistă), al cărui director muzical devine între 1950-1958.

La începutul anilor 70, Henry Mălineanu creează în colaborare cu Eugen Mirea la Teatrul Nottara comedii muzicale „Lady X”, „Cele două orfeline” și mai ales „Bună seara, domnule Wilde”, vârf incontestabil al genului în România, plebiscitată de

P. Surugiu, R. E. Lupu, Mălin Mălineanu, Al. Arșinel

public, adaptată și reluată de numeroase teatre din țară și din străinătate.

Artist Emerit (1962), Laureat al Premiului de Stat (1953), a obținut premiile Festivalurilor de muzică ușoară Mamaia (1963, 1964, 1969, 1971) și „Crizantema de aur” de la Târgoviște (1980), precum și Premiul Uniunii Compozitorilor din România (1971, 1977, 1978, 1991 - ultimul pentru întreaga activitate muzicală).

Se stinge din viață la București, în noiembrie 2000.

Stanca ROIBU